

หมาน่าเกวียน

ตะขลุกตะขักสะบักสะบอมกระมอมกระम्म

เมื่อไหร่หลังคาจะโผล่จะแหลม

หรือมหารัชมารั้สั้หลังสองหลัง

เจียนจะถึงครึ่งของครึ่งของทางหรือยัง

เกวียนกระแทกกันแทบพัง

ลุงตอบว่ายังอีกหน่อยอีกร้อยหมาเหี่ยว

หมาตามเกวียนตามทางที่เคยเหี่ยว

แหวะดมดมยั้มยั้มแล้วก็เหี่ยว

ตะกุกตะลั่นแล้วกรูเกรียวไปข้างหน้าเป็นหมาน่า

ครุคนใหม่บ่นอะไรอยู่พร่ำพาล่าม

มือพาลางประคองรองเท้าคู่งาม

ด้วยความวิตกสงสารมันทั้งคู่

หมาน่าว้าว วัวน่าเกวียน เกวียนนำครุ

นำครุไปนำคนที่คอยครุอยู่

เด็กน้อยคอยดูว่ารอยเท้าครุ จะหุยังงี้

ถึงจะนานแต่หมู่บ้านก็อยู่ข้างหน้า

หมาน่าเกวียนยังเร็งร่า

แต่ครูสายหน้าทำท่าเหมือนจะร้องไห้

ครูบ่นซ้ำซ้ำว่ากรรมของกู กรรมของกู

ลุงจับเกี่ยวใจเหี่ยวหดหู่

น้ำใจของครูสู้หมากก็ยังไม่ได้

เดียวพ่อไล่ลงเสียที่หัวดงทับทิม

ให้เดินสักระยะห่าม้ายิ้มซะเป็นไง